

ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา :

แนวทางการจัดการและความท้าทาย

Strategic Collaboration for Enhancing Educational Quality :

Management Approaches and Challenges

สุวัฒน์พงษ์ ร่มศรี¹ สาธกา ตาลชัย² และ สันญา เคนาภูมิ^{3*}

Suwattanapong Romsri¹ Sathaka Tanchai² and Sanya Kenaphoom³

Received : February 20, 2024; Revised : June 14, 2024; Accepted : June 16, 2024

บทคัดย่อ (Abstract)

การศึกษาคุณภาพสูงจะวางรากฐานสำหรับการเติบโตที่ครอบคลุม ความยุติธรรมทางสังคม และการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้วยการเตรียมผู้เรียนด้วยความรู้ ทักษะ และค่านิยมที่จำเป็นในการนำทางในโลกที่ซับซ้อนและเชื่อมโยงถึงกันมากขึ้น ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษามีพื้นฐานมาจากการยอมรับความท้าทายที่ซับซ้อนและหลากหลายแง่มุมที่ระบบการศึกษาทั่วโลกเผชิญอยู่ ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษายังสอดคล้องกับเป้าหมายที่กว้างขึ้นในด้านการทำงานร่วมกันทางสังคม การพัฒนาเศรษฐกิจ และการพัฒนาที่ยั่งยืน การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเด็นความร่วมมือเชิงกลยุทธ์เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการเสริมพลังในเครือข่ายองค์กรการศึกษา การวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า 1) แนวทางความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ด้านการศึกษา ได้แก่ ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลและอุตสาหกรรม ความร่วมมือระหว่างสถาบัน ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน และ ความร่วมมือข้ามภาคส่วน 2) กลยุทธ์การจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานร่วมกัน ได้แก่ ความเป็นผู้นำและการกำกับดูแล การจัดสรร

¹ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดมหาสารคาม; Mahasarakham Provincial Education Office; e-mail : sornortom@gmail.com

² สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด; Roi Et Secondary Educational Service Area Office; e-mail: sathaka101@gmail.com

^{3*}มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม; Rajabhat Maha Sarakham University, Corresponding, e-mail: zumsa_17@hotmail.com

ทรัพยากรและการจัดการ การสื่อสารและการแบ่งปันข้อมูล และการติดตามและประเมินผล 3) ความท้าทายและอุปสรรคต่อการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสถาบัน พลวัตของพลังอำนาจและการจัดตำแหน่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและปัญหาด้านเงินทุน กรอบกฎหมายและข้อบังคับ และ ความยั่งยืนและความมุ่งมั่นระยะยาว

คำสำคัญ (Keywords) : ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์, การยกระดับคุณภาพการศึกษา, แนวทางการจัดการ, ความท้าทาย

Abstract

High-quality education lays the foundation for inclusive growth, social justice and sustainable development by equipping learners with the knowledge, skills, and values needed to navigate an increasingly complex and interconnected world. Strategic cooperation in education is based on acknowledging the complex and multifaceted challenges facing education systems around the world. Strategic cooperation in education is also consistent with broader goals of social cohesion, economic development and sustainable development. The purpose of this study is to study strategic cooperation issues to raise the quality of education. This study is a study of academic documents related to empowerment in educational organization networks. Analysis by means of content analysis. The results of the study found that 1) Guidelines for strategic cooperation in education were; Government-Industry Partnerships, Inter-Institutional Collaborations, Public-Private Partnerships (PPP), and Cross-Sector Partnerships. 2) Management strategies to increase collaboration efficiency were; Leadership and Governance, Resource Allocation and Management, Communication and Information Sharing, and Monitoring and Evaluation. 3) Challenges and obstacles to effective collaboration were Cultural and Institutional Differences, Power Dynamics and Stakeholder Alignment, Resource Constraints and Funding Issues, Legal and Regulatory Frameworks, and Sustainability and Long-Term Commitment.

Keywords : Strategic Cooperation, Improving Educational Quality, Management Approaches, Challenges

บทนำ (Introduction)

คุณภาพการศึกษามีความสำคัญในการกำหนดความสำเร็จของบุคคลและการพัฒนาเศรษฐกิจในปัจจุบัน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นต่อการเติบโตในบริบทต่าง ๆ มีความสำคัญเพิ่มขึ้น ตัวชี้วัดแบบเดิม เช่น อัตราการลงทะเบียนและอัตราการสำเร็จการศึกษา ไม่เพียงพออีกต่อไป จึงต้องมุ่งเน้นการวัดคุณภาพแบบองค์รวม รวมถึงผลลัพธ์การเรียนรู้ ประสิทธิภาพของครู ความเกี่ยวข้องของหลักสูตร และการเข้าถึงการศึกษาที่เท่าเทียมกัน การยกระดับคุณภาพการศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับรัฐบาล ผู้กำหนดนโยบาย นักการศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั่วโลก (World Bank, 2019; UNESCO, 2020; OECD, 2018; UNICEF, 2021) การลงทุนในคุณภาพการศึกษาให้ผลตอบแทนสูงในด้านความเป็นอยู่ที่ดี การทำงานร่วมกันทางสังคม และความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ การศึกษาคุณภาพสูงช่วยให้บุคคลตระหนักถึงศักยภาพ ส่งเสริมนวัตกรรม ผลผลิต และการพัฒนาที่ยั่งยืน ขณะที่การขาดคุณภาพการศึกษาทำให้เกิดวงจรความยากจน ความไม่เท่าเทียม และความล้าหลัง การปรับปรุงคุณภาพการศึกษาจึงเป็นความจำเป็นทางศีลธรรมและเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อความเป็นอยู่ที่ดีในอนาคตของสังคมและชุมชนโลก (Hanushek, 2021; Hanushek & Woessmann, 2015; Barro & Lee, 2013; UNDP, 2020)

การเพิ่มคุณภาพการศึกษามีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางของบุคคล ชุมชน และประเทศในศตวรรษที่ 21 การศึกษาคุณภาพสูงวางรากฐานสำหรับการเติบโตที่ครอบคลุม ความยุติธรรมทางสังคม และการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยจัดเตรียมผู้เรียนด้วยความรู้ ทักษะ และค่านิยมที่จำเป็น ความพยายามในการยกระดับคุณภาพการศึกษาจึงต้องได้รับการจัดลำดับความสำคัญผ่านนโยบายที่มีหลักฐานเชิงประจักษ์ แนวปฏิบัติเชิงนวัตกรรม และความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่าง ๆ (UNESCO, 2020; Hanushek & Woessmann, 2015; Barro & Lee, 2013)

ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษามีต่อการแก้ไขความท้าทายที่ซับซ้อน ซึ่งไม่มีสถาบันใดสามารถจัดการได้เพียงลำพัง การร่วมมือกันระหว่างรัฐบาล สถาบันการศึกษา และองค์กรต่าง ๆ ช่วยรวบรวมทรัพยากรและแบ่งปันความรู้เพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและผลลัพธ์สำหรับผู้เรียนทุกคน (Bryk et al., 2015; Baker et al., 2016) ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษามีขึ้นในการแก้ปัญหาความไม่เท่าเทียมและช่องว่างความสำเร็จ ด้วยการร่วมมือกัน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถจัดการอุปสรรคเชิงระบบและใช้ประโยชน์จากโอกาสใหม่ ๆ เช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพื่อปรับปรุงการเรียนรู้และเตรียมผู้เรียนสำหรับศตวรรษที่ 21 (Bryk et al., 2015; Baker et al., 2016; Fullan, 2014)

นอกจากนี้ ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษายังได้รับแรงบันดาลใจจากการยอมรับว่าปัญหาที่ซับซ้อน เช่น ความไม่เท่าเทียมทางการศึกษา ช่องว่างความสำเร็จ และความพร้อมของกำลังคน จำเป็นต้องมีโซลูชันที่ครอบคลุมและบูรณาการ ซึ่งก้าวข้ามขอบเขตและไซโลแบบดั้งเดิม (Bryk et al., 2015) ด้วยการทำงานร่วมกัน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถจัดการกับอุปสรรคที่เป็นระบบและสาเหตุที่แท้จริงที่ขัดขวางความก้าวหน้าทางการศึกษา เช่น ความยากจน การเลือกปฏิบัติ ทรัพยากรไม่เพียงพอ และการฝึกอบรมครูที่ไม่เพียงพอ (Baker et al., 2016) นอกจากนี้ การทำงานร่วมกันยังช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใช้ประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นใหม่ เช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี วิธีการสอนที่เป็นนวัตกรรมใหม่ และแนวทางการสอนใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุงประสบการณ์การเรียนรู้และเตรียมผู้เรียนให้พร้อมสำหรับความสำเร็จในศตวรรษที่ 21 (Fullan, 2014) ด้วยการพัฒนาวัฒนธรรมแห่งนวัตกรรม การทดลอง และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง การทำงานร่วมกันเชิงกลยุทธ์ช่วยให้นักการศึกษาและสถาบันต่าง ๆ สามารถปรับตัวเข้ากับความต้องการและความท้าทายที่เปลี่ยนแปลงไปในภูมิทัศน์ทางการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ดังนั้นความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษายังสอดคล้องกับเป้าหมายที่กว้างขึ้นในด้านการทำงานร่วมกันทางสังคม การพัฒนาเศรษฐกิจ และการพัฒนาที่ยั่งยืน (Fullan, 2014) การศึกษาไม่เพียงแต่เป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญในการขับเคลื่อนทางสังคม การเติบโตทางเศรษฐกิจ และธรรมาภิบาลในระบอบประชาธิปไตย (UNESCO, 2020) ด้วยการทำงานร่วมกันเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและความเท่าเทียม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถส่งเสริมการรวมทางสังคมมากขึ้น ลดความไม่เท่าเทียมกัน และเพิ่มโอกาสสำหรับสมาชิกทุกคนในสังคมที่จะมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในชีวิตทางเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม (Baker et al., 2016) นอกจากนี้ ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ส่งเสริมความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นระหว่างการศึกษาและภาคส่วนอื่น ๆ เช่น การดูแลสุขภาพ ธุรกิจ และรัฐบาล ช่วยให้เกิดแนวทางข้ามภาคส่วนเพื่อจัดการกับความท้าทายที่เชื่อมโยงถึงกัน เช่น ความเหลื่อมล้ำด้านสุขภาพ การขาดแคลนแรงงาน และความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม (Bryk et al., 2015) ด้วยการทำลายไซโลและส่งเสริมความร่วมมือแบบสหวิทยาการ ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ในด้านการศึกษามีส่วนทำให้เกิดแนวทางแบบองค์รวมและบูรณาการมากขึ้นในการพัฒนาสังคม

วัตถุประสงค์การศึกษา

วัตถุประสงค์ของบทความนี้คือเพื่อให้การตรวจสอบความร่วมมือเชิงกลยุทธ์อย่างครอบคลุมเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจแนวทาง กลยุทธ์ การจัดการ ความท้าทาย และแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดที่เกี่ยวข้องกับความพยายามร่วมกันในด้านการศึกษา

ระเบียบวิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ดำเนินการโดยการสังเคราะห์วรรณกรรมที่มีอยู่และหลักฐานเชิงประจักษ์ การทบทวนพหุวิทยาการที่จะชี้แจงรากฐานทางทฤษฎีและผลกระทบเชิงปฏิบัติของความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ สำหรับผู้กำหนดนโยบาย นักการศึกษา นักวิจัย และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ในสาขาการศึกษา ขอบเขตของการทบทวนครอบคลุมรูปแบบความร่วมมือที่หลากหลาย รวมถึงความร่วมมือระหว่างภาครัฐและอุตสาหกรรม ความร่วมมือระหว่างสถาบัน ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน และความร่วมมือข้ามภาคส่วน นอกจากนี้ การทบทวนจะตรวจสอบแนวทางการจัดการเพื่อส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ระบุอุปสรรคและความท้าทายที่พบในโครงการริเริ่มการทำงานร่วมกัน และเน้นย้ำกรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จและแนวทางปฏิบัติที่เป็นนวัตกรรม

แนวทางความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ด้านการศึกษา

1. ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลและอุตสาหกรรม (Government-Industry Partnerships)

ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและอุตสาหกรรมมีความสำคัญในการเพิ่มคุณภาพการศึกษา เช่น ในสิงคโปร์ รัฐบาลร่วมกับ Google และ Microsoft จัดหาเครื่องมือดิจิทัลสำหรับการเรียนการสอน ส่วนในฟินแลนด์ รัฐบาลร่วมกับ Nokia บูรณาการเทคโนโลยีมือถือเข้ากับการสอน ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าความร่วมมือนี้สามารถขับเคลื่อนนวัตกรรมและปรับปรุงการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Tan, 2019; Hyvönen & Haavisto, 2016) การร่วมมือระหว่างภาครัฐและอุตสาหกรรมในด้านการศึกษามีประโยชน์ แต่ก็เป็นที่ท้าทาย เช่น ความเสี่ยงในการค้าและการแปรรูปการศึกษา และความไม่สมดุลของอำนาจอาจเป็นปัญหา แม้จะมีความท้าทายเหล่านี้ การวางแผนอย่างรอบคอบ โครงสร้างการกำกับดูแลที่ชัดเจน และการสื่อสารที่โปร่งใสสามารถช่วยลดความเสี่ยงและเพิ่มผลประโยชน์จากความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างภาครัฐและอุตสาหกรรม (Baker et al., 2016; Sellar & Hogan, 2014; Davies & Williamson, 2019)

2. ความร่วมมือระหว่างสถาบัน (Inter-Institutional Collaborations)

ความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษามีลักษณะต่าง ๆ เช่น การรวมตัวกันและพันธมิตรระหว่างสถาบัน เพื่อเพิ่มคุณภาพการศึกษาและส่งเสริมนวัตกรรม เช่น Five College Consortium ในรัฐแมสซาชูเซตส์ที่รวบรวมวิทยาลัยศิลปศาสตร์ห้าแห่งเพื่อเสนอโปรแกรมการศึกษาร่วมกัน และ University Innovation Alliance (UIA) ที่รวมมหาวิทยาลัยวิจัยสาธารณะ 11 แห่งในสหรัฐอเมริกา เพื่อปรับปรุงอัตราการสำเร็จการศึกษาและส่งเสริมความสำเร็จของนักเรียนผ่านการแทรกแซงด้วยข้อมูลและเครือข่ายการเรียนรู้แบบเพื่อน การร่วมมือเช่นนี้ช่วยให้สถาบันการศึกษาใช้ประโยชน์จาก

ความเชี่ยวชาญร่วมกันเพื่อบรรลุผลลัพธ์ที่ยากต่อการบรรลุเป็นรายบุคคลได้ดีขึ้น (Kezar & Lester, 2011; Cohen, 2017; Boggs, 2017) นอกจากนี้ความร่วมมือระหว่างสถาบันช่วยให้สถาบันการศึกษาสามารถแบ่งปันทรัพยากรและความเชี่ยวชาญ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด สถาบันต่าง ๆ สามารถเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ และบริการเฉพาะทางที่อาจเกินขีดความสามารถของแต่ละบุคคล เช่น การร่วมมือในการจัดตั้งศูนย์วิจัยหรือห้องปฏิบัติการ หรือการสร้างสมาคมเพื่อแบ่งปันความเชี่ยวชาญของคณาจารย์และเสนอหลักสูตรหรือโปรแกรมร่วมในสาขาที่มีความสนใจร่วมกัน การรวมทรัพยากรและความเชี่ยวชาญช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดลดความซ้ำซ้อนของความพยายาม และเพิ่มผลกระทบโดยรวมของความคิดริเริ่มของพวกเขา (Bozeman & Boardman, 2014; Kezar & Lester, 2011; Cohen, 2017; Bozeman & Boardman, 2014)

3. ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships: PPP)

ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในด้านการศึกษาคือเป็นการร่วมลงทุนเพื่อปรับปรุงคุณภาพและผลลัพธ์ทางการศึกษา บทบาทของเอกชนภายใน PPP อาจแตกต่างกันอย่างกว้างขวาง โดยครอบคลุมกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การออกแบบหลักสูตร และการบูรณาการเทคโนโลยี ภาคเอกชนรวมถึงองค์กร มูลนิธิ องค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร และกิจการเพื่อสังคมทำงานร่วมกันเพื่อแก้ไขความท้าทายและช่องว่างทางการศึกษาในด้านต่าง ๆ เช่น การเข้าถึง ความเท่าเทียม และคุณภาพ (Chakroun และ Tilak, 2017; Bruns, Filmer, & Patrinos, 2011) การมีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการศึกษาสามารถเสริมประสิทธิภาพ ความรับผิดชอบ และการตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ซึ่งช่วยปรับปรุงการกำกับดูแล การจัดการ และการส่งมอบบริการ แม้จะยังมีความคิดกันอยู่ว่าการเข้ามาของเอกชนในด้านการศึกษามีข้อผิดพลาดและข้อขัดแย้งบางประการ แต่เมื่อวางแผนและดำเนินการอย่างรอบคอบ PPP สามารถควบคุมจุดแข็งของทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อปรับปรุงที่ยั่งยืนและปรับขนาดได้ในผลลัพธ์ทางการศึกษา (Verges, Lubinski, & Steiner-Khamsi, 2016; Muralidharan & Sundararaman, 2011)

กรณีศึกษาทั่วโลกหลายแห่งเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงหลากหลายของโครงการ PPP ในการศึกษาและผลกระทบของมัน ตัวอย่างเช่น ในอินเดีย มูลนิธิ Akshaya Patra ร่วมมือกับรัฐบาลในโครงการมือเพียงพริที่มุ่งเพิ่มการลงทะเบียน การเข้าเรียน และผลการเรียนรู้ด้วยการเตรียมอาหารที่มีคุณค่าให้กับเด็กนักเรียน ในกานา โครงการ Partnership Schools for Liberia (PSL) ร่วมกับ Bridge International Academies เน้นการปรับปรุงผลการเรียนรู้โดยการจ้างผู้บริหารโรงเรียนของรัฐให้กับผู้ประกอบการเอกชน ซึ่งเป็นตัวอย่างที่แสดงถึงศักยภาพของ PPP ในการแก้ไขความท้าทายในการศึกษา ทั้งนี้การวางแผนอย่างรอบคอบ การติดตามและประเมินผล

และโครงสร้างการกำกับดูแลที่โปร่งใสเป็นปัจจัยสำคัญในการให้ความสำเร็จและความยั่งยืนในโครงการริเริ่ม PPP ในการศึกษา (Bruns et al., 2011; Tooley & Dixon, 2019)

4. ความร่วมมือข้ามภาคส่วน (Cross-Sector Partnerships)

ความร่วมมือข้ามภาคในการศึกษาเชื่อมโยงภาคการศึกษาและภาคอื่น ๆ เพื่อจัดการกับความท้าทายและปรับปรุงผลลัพธ์ทางการศึกษา โดยการร่วมมือระหว่างโรงเรียนและบริษัท เทคโนโลยีเพิ่มคุณค่าในการเรียนรู้ด้วยการใช้ประโยชน์จากมุมมองและทรัพยากรต่าง ๆ ในการพัฒนาโซลูชันเชิงนวัตกรรม เพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและผลลัพธ์สำหรับผู้เรียน (Bryson et al., 2014; Adelman & Taylor, 2018; Penuel & Gallagher, 2017) ความร่วมมือข้ามภาคในการศึกษาสร้างผลประโยชน์ร่วมกันและการทำงานร่วมกันสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด ช่วยส่งเสริมความร่วมมือแรงงานและเส้นทางอาชีพสำหรับนักเรียน พัฒนาบุคลากรที่ตรงตามความต้องการของอุตสาหกรรม และสนับสนุนนโยบาย ความพยายาม และการระดมทรัพยากรเพื่อปรับปรุงระบบการศึกษาและชุมชน (Bryson et al., 2014; Huddleston, 2019; Adelman & Taylor, 2018; Adelman & Taylor, 2018)

- 1. ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลและอุตสาหกรรม (Government-Industry Partnerships)
- 2. ความร่วมมือระหว่างสถาบัน (Inter-Institutional Collaborations)
- 3. ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships: PPP)
- 4. ความร่วมมือข้ามภาคส่วน (Cross-Sector Partnerships)

ภาพที่ 1 แนวทางความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ด้านการศึกษา

กลยุทธ์การจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานร่วมกัน

1. ความเป็นผู้นำและการกำกับดูแล (Leadership and Governance)

ผู้นำมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือภายในและระหว่างองค์กรการศึกษา พวกเขาปลูกฝังวิสัยทัศน์ ค่านิยม และเป้าหมายร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดความมุ่งมั่นและการมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกัน ผู้นำการเปลี่ยนแปลงแสดงความเข้าใจ สนใจ และสามารถเพิ่มศักยภาพของผู้อื่นได้ พวกเขาส่งเสริมวัฒนธรรมของความไว้วางใจ นวัตกรรม และความเป็นเจ้าของร่วมกัน แบบจำลองความเป็นผู้นำแบบกระจายความรับผิดชอบและอำนาจในการตัดสินใจเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยในการทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ พวกเขาสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดการดำเนินการร่วมกันและผลลัพธ์เชิงบวกสำหรับความร่วมมือด้านการศึกษาได้ (Huxham & Vangen, 2013; Avolio & Gardner, 2005; Spillane, Halverson, & Diamond, 2004; Bryson et al., 2014)

โครงสร้างการกำกับดูแลและกระบวนการตัดสินใจเป็นส่วนสำคัญของความร่วมมือด้านการศึกษา โครงสร้างที่ชัดเจนสร้างบทบาท ความรับผิดชอบ และกลไกความรับผิดชอบระหว่างพันธมิตร เพื่อเกิดความโปร่งใส ยุติธรรม และสอดคล้องกับเป้าหมายร่วมกัน โมเดลการกำกับดูแลการทำงานร่วมกันส่งเสริมการไม่แบ่งแยก ความเท่าเทียม และความไว้วางใจในความพยายามในการทำงานร่วมกัน กระบวนการตัดสินใจแบบมีส่วนร่วมช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในมุมมอง ความเชี่ยวชาญและความสนใจของตน ส่งเสริมความเป็นเจ้าของและการยอมรับสำหรับความคิดริเริ่มในการทำงานร่วมกัน (Bryson et al., 2014; Ansell & Gash, 2008; Huxham & Vangen, 2013; Bryson et al., 2014)

2. การจัดสรรทรัพยากรและการจัดการ (Resource Allocation and Management)

การพิจารณาทางการเงินและทรัพยากรมนุษย์เป็นสำคัญในการจัดสรรทรัพยากรและการจัดการภายในความร่วมมือด้านการศึกษา การจัดสรรทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวข้องกับการจัดสรรทรัพยากรทางการเงินอย่างมีกลยุทธ์ เช่น เงินทุน เงินช่วยเหลือ และการบริจาคเพื่อสนับสนุนความคิดริเริ่มในการทำงานร่วมกันที่สอดคล้องกับเป้าหมายและลำดับความสำคัญร่วมกัน ทรัพยากรบุคคล รวมถึงเจ้าหน้าที่ อาสาสมัคร และความเชี่ยวชาญ มีบทบาทสำคัญในความพยายามในการทำงานร่วมกัน โดยต้องมีการวางแผนและการประสานงานอย่างรอบคอบเพื่อให้แน่ใจว่ามีทักษะ ความรู้ และความสามารถที่จำเป็นในหมู่หุ้นส่วน ความร่วมมือในการทำงานร่วมกันอาจเกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายซึ่งมีระดับทางการเงินและทรัพยากรมนุษย์ที่แตกต่างกัน การจัดลำดับความสำคัญของการลงทุนระยะยาวในการสร้างขีดความสามารถ การพัฒนาโครงสร้าง

พื้นฐาน และการวางแผนความยั่งยืน เพื่อให้มั่นใจถึงความยืดหยุ่นและประสิทธิผลของความคิดริเริ่มในการทำงานร่วมกันเมื่อเวลาผ่านไป (Bryson et al., 2014; Huxham & Vangen, 2013; Bryson et al., 2014; Ansell & Gash, 2008)

การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรภายในความร่วมมือด้านการศึกษากลับมาเกี่ยวข้องกับการเพิ่มประสิทธิผลและผลกระทบของทรัพยากรที่มีอยู่ให้สูงสุด โดยใช้ประโยชน์จากการประหยัดจากขนาดและขอบเขตด้วยการรวบรวมทรัพยากร แบ่งปันต้นทุน และประสานงานกิจกรรมระหว่างพันธมิตรเพื่อลดความซ้ำซ้อน ปรับปรุงกระบวนการ และบรรลุนิติสัมพันธ์ต้นทุน กลยุทธ์การตัดสินใจตามหลักฐานเชิงประจักษ์และการจัดการแบบปรับตัวช่วยให้คู่ค้าสามารถประเมินประสิทธิผลของกลยุทธ์การจัดสรรทรัพยากรและระบุพื้นที่สำหรับการปรับปรุง ด้วยการใช้นแนวทางการทำงานร่วมกันในการจัดสรรและการจัดการทรัพยากร ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร เพิ่มความสามารถในการปรับขนาดและความยั่งยืนของโครงการ และเพิ่มผลกระทบโดยรวมของความพยายามในการปรับปรุงคุณภาพและผลลัพธ์ทางการศึกษา (Huxham & Vangen, 2013; ยาว (Bryson et al., 2014; Ansell & Gash, 2008)

3. การสื่อสารและการแบ่งปันข้อมูล (Communication and Information Sharing)

การสื่อสารที่โปร่งใสส่งเสริมความไว้วางใจ และความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงานร่วมกัน นวัตกรรม และการแก้ปัญหา การสื่อสารที่โปร่งใสช่วยชี้แจงบทบาท ความคาดหวัง และความรับผิดชอบระหว่างคู่ค้า และลดความเข้าใจผิด ความขัดแย้ง และความตึงเครียดที่อาจเกิดขึ้นจากการสื่อสารที่ผิดพลาดหรือขาดความชัดเจน การส่งเสริมความโปร่งใสในการสื่อสาร ความร่วมมือด้านการศึกษามีการสร้าง ความไว้วางใจ เพิ่มความรับผิดชอบ และส่งเสริมความมุ่งมั่นต่อเป้าหมายและผลลัพธ์ที่มีร่วมกัน (Ansell & Gash, 2008; Huxham & Vangen, 2013)

การใช้เทคโนโลยีเพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นแง่มุมสำคัญของการสื่อสารและแบ่งปันข้อมูลภายในความร่วมมือด้านการศึกษา เทคโนโลยีนำเสนอเครื่องมือและแพลตฟอร์มเพื่ออำนวยความสะดวกในการสื่อสารและการทำงานร่วมกัน และแบ่งปันความรู้ระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่กระจัดกระจายทางภูมิศาสตร์ นอกจากนี้ แพลตฟอร์มการทำงานร่วมกันแบบออนไลน์และที่เก็บเอกสารที่ใช้ร่วมกันยังอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูล การใช้เอกสารร่วมกัน และการควบคุมเวอร์ชัน นอกจากนี้ แพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียและฟอรัมออนไลน์ยังเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในการสนทนาอย่างเปิดเผย แบ่งปันความคิด และขอคำติชมจากชุมชนของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในวงกว้าง ด้วยการควบคุมพลังของเทคโนโลยีเพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลความร่วมมือ

ทางการศึกษาสามารถเอาชนะอุปสรรคในการสื่อสาร ปรับปรุงกระบวนการทำงานร่วมกัน และส่งเสริมนวัตกรรมและการสร้างความรู้เพื่อบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกัน (Bryson et al., 2014; Ansell & Gash, 2008; Huxham & Vangen, 2013; Bryson et al., 2014)

4. การติดตามและประเมินผล (Monitoring and Evaluation)

การสร้างตัวชี้วัดและเกณฑ์มาตรฐานเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการติดตามและประเมินประสิทธิผลและผลกระทบของโครงการริเริ่มการทำงานร่วมกันในด้านการศึกษา สร้างกรอบในการประเมินความก้าวหน้า การวัดผลลัพธ์ และการระบุพื้นที่สำหรับการปรับปรุง เป้าหมาย และมาตรฐานที่กำหนดไว้ล่วงหน้าด้วยการกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จชัดเจนและวัดผลได้ การวัดผลการปฏิบัติงานอาจรวมถึงการวัดผลเชิงปริมาณเช่น คะแนนความสำเร็จของนักเรียน อัตราการสำเร็จ การศึกษา หรือจำนวนการลงทะเบียน หรือตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพเช่น ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ระดับการมีส่วนร่วม และประสิทธิผลของโปรแกรม การใช้เกณฑ์มาตรฐานช่วยให้ผู้มีส่วนได้เสียสามารถเปรียบเทียบประสิทธิภาพของตนกับมาตรฐานอุตสาหกรรม และข้อมูลในอดีต โดยให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องและพื้นที่สำหรับการปรับปรุง การสร้างตัวชี้วัดและเกณฑ์มาตรฐานช่วยให้ความร่วมมือทางการศึกษาสามารถส่งเสริมวัฒนธรรมของความรับผิดชอบ ความโปร่งใส และการตัดสินใจตามหลักฐานเชิงประจักษ์ ขับเคลื่อนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและผลลัพธ์เชิงบวกสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด (Bryson et al., 2014; Ansell & Gash, 2008; Huxham & Vangen, 2013) การปรับปรุงผ่านกลไกผลตอบรับเป็นส่วนสำคัญของการติดตามและประเมินผลในความร่วมมือด้านการศึกษา ช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรับข้อมูล วิเคราะห์ และดำเนินการตามผลตอบรับจากแหล่งต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มความร่วมมือและผลลัพธ์ที่เชื่อถือได้ในการปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาของนักเรียน (Bryson et al., 2014; Ansell & Gash, 2008; Huxham & Vangen, 2013; Bryson et al., 2014)

แผนภาพที่ 2 กลยุทธ์การจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานร่วมกัน

ความท้าทายและอุปสรรคต่อการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

1. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสถาบัน (Cultural and Institutional Differences)

ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสถาบันมีบทบาทสำคัญในการกำหนดพลวัตของความร่วมมือด้านการศึกษา ความแตกต่างเหล่านี้ครอบคลุมถึงบรรทัดฐาน ค่านิยม ความเชื่อ และวัฒนธรรมองค์กรที่หลากหลายของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถมีอิทธิพลต่อรูปแบบการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจ และแนวทางการทำงานร่วมกัน (Bryson et al., 2014) ตัวอย่างเช่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับลำดับชั้น อำนาจ และปัจเจกนิยมกับลัทธิรวมกลุ่มอาจส่งผลกระทบต่อวิธีที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรับรู้ถึงความเป็นผู้นำ เจรจาต่อรองพลวัตของอำนาจ และสร้างความไว้วางใจภายในโครงการริเริ่มการทำงานร่วมกัน (Ansell & Gash, 2008) นอกจากนี้ ความแตกต่างทางสถาบัน เช่น โครงสร้างการกำกับดูแล กลไกความรับผิดชอบ และแนวทางปฏิบัติในการจัดสรรทรัพยากรอาจสร้างความท้าทายในการบรรลุเป้าหมายการประสานงานกิจกรรม และการจัดการความคาดหวังระหว่างพันธมิตร (Huxham & Vangen, 2013) ด้วยการรับรู้และจัดการกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสถาบัน ความร่วมมือทางการศึกษาสามารถส่งเสริมวัฒนธรรมของการไม่แบ่งแยก ความเคารพ และความชื่นชมในความหลากหลาย ช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถใช้ประโยชน์จากจุดแข็งและมุมมองที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเพื่อบรรลุเป้าหมายและผลลัพธ์ร่วมกัน

2. พลวัตของพลังอำนาจและการจัดตำแหน่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Power Dynamics and Stakeholder Alignment)

พลวัตของอำนาจและการจัดตำแหน่งของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อ ประสิทธิภาพและความยั่งยืนของความร่วมมือด้านการศึกษาศึกษา พลวัตของอำนาจหมายถึงการกระจายอำนาจ อิทธิพล และทรัพยากรระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถกำหนดกระบวนการตัดสินใจ การจัดสรร ทรัพยากร และการกระจายผลประโยชน์และภาระภายในความร่วมมือ (Bryson et al., 2014) การจัดแนว ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวข้องกับการบรรลุฉันทามติ ความเข้าใจร่วมกัน และความมุ่งมั่นที่จะบรรลุ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายซึ่งมีความสนใจ ลำดับความสำคัญ และมุมมองที่แตกต่างกัน (Ansell & Gash, 2008) ความไม่สมดุลของอำนาจและผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน ระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอาจนำไปสู่ความขัดแย้ง ความตึงเครียด และความท้าทายในการบรรลุความ สอดคล้องและความร่วมมือภายในโครงการริเริ่มการทำงานร่วมกัน (Huxham & Vangen, 2013) ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับความร่วมมือด้านการศึกษาศึกษาในการจัดการกับพลวัตของอำนาจในเชิงรุก ส่งเสริม การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกัน และสร้างความไว้วางใจและความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียผ่านการสื่อสารที่โปร่งใส กระบวนการตัดสินใจที่ครอบคลุม และกลไกสำหรับการแก้ไขข้อขัดแย้ง (Bryson et al., 2014)

3. ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและปัญหาด้านเงินทุน (Resource Constraints and Funding Issues)

ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและปัญหาด้านเงินทุนก่อให้เกิดความท้าทายที่สำคัญสำหรับความ ร่วมมือด้านการศึกษาศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทที่มีทรัพยากรทางการเงิน คน และโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำกัด ความร่วมมือทางการศึกษามักเผชิญกับความต้องการทรัพยากรที่หายากที่แข่งขันกัน รวมถึงเงินทุน เวลาของเจ้าหน้าที่ ความเชี่ยวชาญ และสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งอาจขัดขวางการดำเนินการและความ ยั่งยืนของโครงการริเริ่มการทำงานร่วมกัน (Bryson et al., 2014) นอกจากนี้ ความผันผวนของแหล่งเงินทุน การตัดงบประมาณ และความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจอาจทำให้ข้อจำกัดด้านทรัพยากรรุนแรงขึ้น และสร้าง ความไม่แน่นอนและความไม่มั่นคงภายในความร่วมมือ (Ansell & Gash, 2008) ดังนั้นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จะต้องสำรวจกลไกทางการเงินที่เป็นนวัตกรรม กระจายแหล่งเงินทุน และใช้ประโยชน์จากการบริจาคและ ทรัพยากรที่ใช้ร่วมกันเพื่อเพิ่มผลกระทบและความยั่งยืนของความพยายามในการทำงานร่วมกัน (Huxham & Vangen, 2013) ด้วยการใช้แนวทางปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร จัดลำดับความสำคัญของ การแทรกแซงที่มีผลกระทบสูง และส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรการกุศล ธุรกิจ และหน่วยงานภาครัฐ

ความร่วมมือด้านการศึกษาศาสนาบรรเทาข้อจำกัดด้านทรัพยากรและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์และวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้

4. กรอบกฎหมายและข้อบังคับ (Legal and Regulatory Frameworks)

กรอบกฎหมายและข้อบังคับกำหนดสภาพแวดล้อมการปฏิบัติงานสำหรับความร่วมมือด้านการศึกษาศาสนาที่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างการกำกับดูแล กระบวนการตัดสินใจ และกลไกความรับผิดชอบความร่วมมือด้านการศึกษาศาสนาต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับที่ซับซ้อน รวมถึงกฎหมาย นโยบาย และข้อตกลงตามสัญญาที่ควบคุมประเด็นต่าง ๆ เช่น สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ความรับผิดชอบ ความเป็นส่วนตัวของข้อมูล และความรับผิดชอบ (Bryson et al., 2014) นอกจากนี้ ความแตกต่างในกรอบกฎหมายข้ามเขตอำนาจศาลหรือภาคส่วนต่าง ๆ อาจสร้างความท้าทายในการปรับแนวปฏิบัติ การแก้ไขข้อพิพาท และรับรองการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่บังคับใช้ (Ansell & Gash, 2008) ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการสร้างโครงสร้างการกำกับดูแลที่ชัดเจน ทำข้อตกลงอย่างเป็นทางการ และขอคำแนะนำทางกฎหมายเพื่อจัดการกับความซับซ้อนทางกฎหมายและกฎระเบียบอย่างมีประสิทธิภาพ (Huxham & Vangen, 2013) ด้วยการจัดการข้อพิพาทด้านกฎหมายและกฎระเบียบในเชิงรุก ความร่วมมือทางการศึกษาศาสนาสามารถลดความเสี่ยง เพิ่มความรับผิดชอบ และสร้างกรอบทางกฎหมายที่สนับสนุนสำหรับโครงการริเริ่มการทำงานร่วมกันเพื่อให้ประสบความสำเร็จและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้

5. ความยั่งยืนและความมุ่งมั่นระยะยาว (Sustainability and Long-Term Commitment)

ความยั่งยืนและความมุ่งมั่นในระยะยาวคือข้อพิจารณาที่สำคัญสำหรับความสำเร็จและผลกระทบของความร่วมมือด้านการศึกษาศาสนา ความยั่งยืนนำมาซึ่งความสามารถของหุ้นส่วนในการรักษากิจกรรมของพวกเขา บรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (Bryson et al., 2014) ความมุ่งมั่นระยะยาวเกี่ยวข้องกับการอุทิศ ความพากเพียร และการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อรักษาความพยายามในการทำงานร่วมกันนอกเหนือจากระยะเริ่มต้นของการดำเนินการ (Ansell & Gash, 2008) การบรรลุความยั่งยืนจำเป็นต้องจัดการกับปัจจัยต่าง ๆ รวมถึงความมั่นคงด้านเงินทุน การสร้างขีดความสามารถ การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการสร้างแนวทางปฏิบัติในการทำงานร่วมกัน (Huxham & Vangen, 2013) ความร่วมมือด้านการศึกษาศาสนาจะต้องลงทุนในการสร้างขีดความสามารถขององค์กร ส่งเสริมความต่อเนื่องของความเป็นผู้นำ และปลูกฝังวัฒนธรรมของการทำงานร่วมกันและความเป็นเจ้าของร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อให้มั่นใจถึงความสำเร็จในระยะยาวและผลกระทบของความคิดริเริ่มในการทำงานร่วมกัน (Bryson et al., 2014) ด้วยการจัดลำดับความสำคัญของความยั่งยืนและความมุ่งมั่นในระยะยาว ความร่วมมือทางการศึกษาศาสนาสามารถเพิ่ม

ประสิทธิภาพ ความยืดหยุ่น และศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงให้เกิดสูงสุด ซึ่งท้ายที่สุดจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในระบบการศึกษาและผลลัพธ์

1. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสถาบัน (Cultural and Institutional Differences)

2. พลวัตของพลังอำนาจและการจัดตำแหน่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Power Dynamics and Stakeholder Alignment)

3. ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและปัญหาด้านเงินทุน (Resource Constraints and Funding Issues)

4. กรอบกฎหมายและข้อบังคับ (Legal and Regulatory Frameworks)

5. ความยั่งยืนและความมุ่งมั่นระยะยาว (Sustainability and Long-Term Commitment)

แผนภาพที่ 3 ความท้าทายและอุปสรรคต่อการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

บทสรุป (Conclusion)

สรุปข้อค้นพบและข้อมูลเชิงลึกที่สำคัญ : การจัดการความร่วมมือเชิงกลยุทธ์เพื่อการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา การค้นพบที่สำคัญเน้นย้ำถึงความสำคัญของการรับรู้และจัดการกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสถาบัน การนำทางพลวัตของอำนาจและการจัดตำแหน่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การจัดการข้อจำกัดด้านทรัพยากรและปัญหาด้านเงินทุน การนำทางกรอบกฎหมายและข้อบังคับ และจัดลำดับความสำคัญของความยั่งยืนและความมุ่งมั่นในระยะยาว การทบทวนนี้ตอกย้ำความซับซ้อนของความร่วมมือด้านการศึกษาและความจำเป็นในการใช้กลยุทธ์เชิงรุกเพื่อรับมือกับความท้าทายและใช้ประโยชน์จากโอกาสในการปรับปรุงคุณภาพและผลลัพธ์ทางการศึกษา

ผลกระทบต่อผู้กำหนดนโยบาย นักการศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย : การศึกษานี้มีนัยสำคัญต่อผู้กำหนดนโยบาย นักการศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือด้านการศึกษา ผู้กำหนดนโยบายจำเป็นต้องพัฒนาสภาพแวดล้อมของนโยบายที่สนับสนุน จัดสรรทรัพยากรที่เพียงพอ และสร้างกรอบกฎหมายและข้อบังคับที่เอื้อต่อการทำงานร่วมกันและนวัตกรรมในด้านการศึกษา นักการศึกษาควรจัดลำดับความสำคัญในการสร้างทักษะการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งความไว้วางใจและความร่วมมือ และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและความเชี่ยวชาญจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ที่หลากหลายเพื่อปรับปรุงคุณภาพและผลลัพธ์ทางการศึกษา ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย รวมถึงหน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา ชุมชน องค์กรการกุศล และกลุ่มชุมชน จะต้องมุ่งมั่นที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนร่วมในการสื่อสารที่โปร่งใส และยอมรับแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนเพื่อให้มั่นใจถึงความสำเร็จและผลกระทบของการริเริ่มการทำงานร่วมกัน

ทิศทางการวิจัยและการปฏิบัติในอนาคตในการจัดการความร่วมมือเชิงกลยุทธ์เพื่อยกระดับ

คุณภาพการศึกษา : การวิจัยและการปฏิบัติในอนาคตในการจัดการความร่วมมือเชิงกลยุทธ์เพื่อการปรับปรุงคุณภาพการศึกษามุ่งเน้นไปที่หลายด้าน ประการแรก มีความจำเป็นต้องมีการศึกษาเชิงประจักษ์เพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบประสิทธิผล ความสามารถในการขยายขนาด และความยั่งยืนของความร่วมมือในบริบททางการศึกษาที่หลากหลาย นักวิจัยควรสำรวจโมเดล กรอบการทำงาน และเครื่องมือที่เป็นนวัตกรรมสำหรับการจัดการการทำงานร่วมกัน การจัดการกับความท้าทายที่เกิดขึ้นใหม่ และเพิ่มผลกระทบของความพยายามในการทำงานร่วมกันต่อผลลัพธ์ทางการศึกษา นอกจากนี้การวิจัยควรสำรวจบทบาทของเทคโนโลยี การวิเคราะห์ข้อมูล และแพลตฟอร์มดิจิทัลในการอำนวยความสะดวกในการสื่อสาร การทำงานร่วมกัน และการแบ่งปันความรู้ระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในด้านการศึกษา นอกจากนี้ผู้ปฏิบัติงานควรจัดลำดับความสำคัญของการเสริมสร้างขีดความสามารถ การพัฒนาความเป็นผู้นำ และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยืดหยุ่นของความร่วมมือในการทำงานร่วมกันเมื่อเวลาผ่านไป ด้วยการแก้ไขช่องว่างด้านการวิจัยและการปฏิบัติเหล่านี้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะพัฒนาความเข้าใจของเราในการจัดการความร่วมมือเชิงกลยุทธ์เพื่อการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา และขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในระบบการศึกษาและผลลัพธ์ทั่วโลก

เอกสารอ้างอิง (References)

- Adelman, M., & Taylor, L. (2018). "Partnerships between schools and health care providers : Promoting children's mental health and academic success." *Child and Adolescent Psychiatric Clinics*. 27(2) : 203 – 219.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). "Collaborative governance in theory and practice." *Journal of Public Administration Research and Theory*. 18(4) : 543 – 571.
- Avolio, B. J., & Gardner, W. L. (2005). "Authentic leadership development: Getting to the root of positive forms of leadership." *The Leadership Quarterly*. 16(3) : 315 – 338.

- Baker, B. D., Oluwole, J., & Green, P. C. (2016). "Building partnerships in education research: The case of the Midwest Regional Educational Laboratory." **Educational Policy**. 30(2) : 274 – 305.
- Barro, R. J., & Lee, J. W. (2013). "A new data set of educational attainment in the world, 1950–2010." **Journal of Development Economics**. 104 : 184 – 198.
- Boggs, G. R. (2017). "The emergence of the University Innovation Alliance as a change agent in higher education." **Innovative Higher Education**. 42(2) : 135 – 148.
- Bozeman, B., & Boardman, C. (2014). "The National Institutes of Health/Food and Drug Administration/National Institute of Standards and Technology Partnership in Measurement Science for Standards for Biopharmaceutical Products : A case study in interagency collaboration and interinstitutional collaboration." **Public Organization Review**. 14(4) : 509 – 526.
- Bruns, B., Filmer, D., & Patrinos, H. A. (2011). **Making schools work : New evidence on accountability reforms**. The World Bank.
- Bryk, A. S., Gomez, L. M., Grunow, A., & LeMahieu, P. G. (2015). **Learning to improve : How America's schools can get better at getting better**. Harvard Education Press.
- Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Stone, M. M. (2014). "Designing and implementing cross-sector collaborations: Needed and challenging." **Public Administration Review**. 74(6) : 733 - 746.
- Chakroun, B., & Tilak, J. B. G. (2017). **Partnerships in education : From philanthropy to social justice**. Springer.
- Cohen, M. D. (2017). "The fifth age of the five college consortium." **Change : The Magazine of Higher Learning**. 49(4) : 12 – 19.
- Davies, J., & Williamson, B. (2019). "Commercialization and privatisation in/of education: Policy networks and the 'selling' of English schools to international investors." **Globalisation, Societies and Education**. 17(3) : 365 – 380.
- Fullan, M. (2014). **Leading in a culture of change**. John Wiley & Sons.

- Hanushek, E. A. (2021). "Education and economic growth." *Education Economics*. 29(1) : 1 – 18.
- Hanushek, E. A., & Woessmann, L. (2015). *The knowledge capital of nations: Education and the economics of growth*. MIT Press.
- Huddleston, A. (2019). "Partnerships between schools and employers : A systematic review of the literature." *Education Policy Analysis Archives*. 27(43) : 1 – 30.
- Huxham, C., & Vangen, S. (2013). *Managing to collaborate : The theory and practice of collaborative advantage*. Routledge.
- Hyvönen, P., & Haavisto, I. (2016). "Corporate social responsibility in Finnish and Swedish schools : Education as a means for global social justice." In *Corporate social responsibility in Scandinavia*. K. Ragnarsdóttir & A. D. Iorio (Eds.). (pp. 205 – 220). Springer.
- Kezar, A., & Lester, J. (2011). *Organizing higher education for collaboration : A guide for campus leaders*. John Wiley & Sons.
- Muralidharan, K., & Sundararaman, V. (2011). "Teacher performance pay: Experimental evidence from India." *Journal of Political Economy*. 119(1) : 39 – 77.
- OECD. (2018). *Education at a Glance 2018 : OECD Indicators*. OECD Publishing.
- Penuel, W. R., & Gallagher, D. J. (2017). *Creating research–practice partnerships in education*. Harvard Education Press.
- Sellar, S., & Hogan, A. (2014). "Governing by inspection? Comparative perspectives on education governance and the regulatory state." In *Fabricating quality in education : Data and governance in Europe*. J. Ozga, P. Dahler-Larsen, C. Segerholm, & H. Simola (Eds.). (pp. 43–64). Routledge.
- Spillane, J. P., Halverson, R., & Diamond, J. B. (2004). "Towards a theory of leadership practice: A distributed perspective." *Journal of Curriculum Studies*. 36(1) : 3 – 34.
- Tan, T. K. (2019). "The economic rationale of policy design : Singapore's digital education initiatives in the era of the fourth industrial revolution." *Journal of Educational Change*. 20(4) : 465 – 486.

- Tooley, J., & Dixon, P. (2019). “The transformative power of partnership schools : The story of Western Liberia.” **British Educational Research Journal**. 45(3) : 443 – 463.
- UNDP. (2020). **Human Development Report 2020 : The Next Frontier - Human Development and the Anthropocene**. United Nations Development Programme.
- UNESCO. (2020). **Global Education Monitoring Report 2020 : Inclusion and Education : All Means All**. UNESCO Publishing.
- UNICEF. (2021). **The State of the World’s Children 2021 : On my mind - Promoting, protecting and caring for children’s mental health**. UNICEF.
- Verger, A., Lubienski, C., & Steiner-Khamsi, G. (2016). “The rise of public – private partnerships in education: An analysis of global trends.” **Education Policy Analysis Archives**. 24(93) : 1 – 30.